

Skriver nu till doktorn ett oförståndigt och
obehörskadt brev men hoppas att det skall förklaras
ett och annat för doktorn. Jag har en gräslig, vidskel-
lig fasa för Kummela. Då jag besökte min far
när han låg sjuk här. Kände jag denna gräsliga
skräck, denna förfärliga avsky för döden, en
fruktan för denna spukdom denna långsamme
medvetna död. Jag har aldrig kunnat undgå
dessa förskräckliga sensationer här på Kummela
jag har ständigt haft ett under ett tryck. Jag har
aldrig kunnat känna mig sorglös eller vardagligt
lugn så länge jag varit här, jag har varit gräslig
olycklig och egentligen aldrig hoppats på
fyllfriskorande. Det var först i Dover jag
atterfick mitt levnadsmöd, men här vägar
jag ej hoppas. Jag kan ej tro att jag kan
frisk, vad händer det då till att jag stannas
här och är förtvål. Jag ämnas resa till New York
och jag är ganska förtvål. Jag ber doktorn
förlåta mig ~~men~~ jag är förtvål och vet
ej vad jag gör. Jag längtar bort bort hemifrån
och hem. Det må gå som helst, jag kan
ej vara en dag längre här, jag längtar så till
allt det ljusa och glada och bort från de dyster tankarna.
Doktorn har sagt ord i dag som verkar som gott på mig.
Vad är bittrare än sanningen! Jag hoppas doktorn
förstår mig och låter mig veta i dag. Jag skulle
så gärna få tala några ord med doktorn.
Edith Lodergran.

